

[Sigsgaard.]

taget hele sin udenrigspolitik for nogle regeringstabetter og måske for en vis indenrigspolitisk indflydelse, og vi er ikke enige i den vægtfordeling mellem inden- og udenrigspolitik, der åbenbart ligger til grund for denne politik. Forholdet understreges af den kendsgerning, at de radikale har fået lov til at køre på frihjul i lufthavnssagen, som vi skal behandle om lidt; det er jo aldeles ufarligt, fordi vedtagelsen af Saltholmløsningen desværre er sikret også uden radikal støtte. Men spørgsmålet er: står de radikale også frit i den sag, vi nu behandler? Har man fået lov til at følge sin overbevisning — og jeg er sikker på, at det, vi hørte fra hr. Stinus for lidt siden, ikke var den hele og fulde radikale overbevisning, dækkende hele den radikale gruppe. Har man fået lov til at følge sin overbevisning i denne sag og stemme for SFs forslag, eller har man forpligtet sig til at støtte VKs linje? Jeg ved ikke, om det er muligt at få et svar her i dag. Det ville selvfølgelig være ønskeligt, men svaret kommer på et eller andet tidspunkt, senest ved anden behandling af forslaget her.

Vi støtter altså forslaget og beder i øvrigt regeringspartierne tilkendegive, at de ikke som sædvanlig vil prøve på at sylte det i et udvalg. Det forekommer mig at være rimeligt, at man tager en udvalgsbehandling, sådan som der også er lagt op til, men en syltning ville være meget lidt ønskelig. Jeg opfordrer en repræsentant for regeringspartierne til her fra talerstolen at erklære, at så vidt det står til regeringspartierne, kommer forslaget tilbage fra udvalget inden påske; det må være muligt at færdigbehandle det så betids, at det kan ske. Det vil ikke tage sig godt ud, hvis man prøver på at luske sig uden om en afstemning, især da der er væsentlig grund til at formode, at der ved en fri afstemning vil være flertal her i tinget for det forslag, SF har fremsat.

Kai Moltke: Når jeg hører de grunde til modstand mod det foreliggende forslag, som blev fremsat først af hr. Poul Schlüter og senere af venstres ordfører, hr. Per Møller, kan jeg virkelig ikke lade være med at tænke på, om der alligevel skulle være noget bag ved den tale, der har været om, at NATO i virkeligheden, om ikke trak-

atmæssigt, men i praksis, over for medlemsstaterne gennemfører det farlige og NATO-udvidende, som hedder en verdensomfattende, global fælles strategi og politisk og diplomatisk optræden. Jeg kan nemlig ikke se, at der skulle være andre grunde til, at man indtager det standpunkt, som man gør her.

Hr. Stinus vil jeg gerne behandle en smule skånsomt. Det er ikke morsomt at blive konfronteret med sig selv. Men det er os ikke helt fremmed, at hr. Stinus på et vist tidspunkt gik meget langt i sine krav til den da siddende regering om øjeblikkelige initiativer, om øjeblikkelig stillingtagen i Vietnamproblemerne. Men det skifter jo, det skifter. Jeg bliver vel så nødt til at tilføje, at jeg ikke kan lade være med at minde om, at en endnu højere repræsentant for det radikale parti, den nuværende nedrustningsminister, i sin tid lagde stor vægt på, at man ved afslutningen af krigen i Vietnam muligvis kunne stå over for en overgangsperiode med tilbagetrækning af fremmede tropper, hvor det ville være ønskeligt, om Danmark kunne deltage, f. eks. med en FN-styrke eller en del af en FN-styrke.

Jeg har aldrig personligt troet så meget på denne mulighed, men hvor det drejer sig om sikkerhedsstyrker, så må man i alle tilfælde vel stille det krav — som det før er blevet nævnt ved debatter her i salen — at Cæsars hustru må være hævet over enhver mistanke. Og man er ikke hævet over enhver mistanke, hvis man ensidigt tager stilling for den ene part i den kommende konflikt.

Jeg har før fra denne talerstol stillet forslag om, at den danske regering tog en praktisk stilling ved ganske simpelt at afbryde de diplomatiske forbindelser med Saigon, fordi vi har rigelig diplomatisk repræsentation ved den forbindelse, vi har i Washington, for det er jo i virkeligheden derfra, Saigon er blevet dirigeret; det er derigennem, Saigon er blevet opretholdt overhovedet.

Når det er sagt, så kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg savner én ting i hr. Frode Jakobsens indlæg her i dag, nemlig dens erkendelse, den forhenværende udenrigsminister, hr. Per Hækkerup, just kom med i sin tid, da han indrømmede, at frie